

YAŞLI ADAM

Ferruh N. Ayoğlu

Tiyatronun en üst basamağında oturan yaşlı adam iyiden iyiye aklaşmış sakallarına götürdü elini. Saçları gibi tümüyle aklaşmış sakalları ve güneşin kat kat buruşturduğu yüzü, bu dağın yamacında geçen uzun ve mutlu bir hayatın sonuna yaklaştığını düşündürüyordu. İlk kez babası götürmüştü onu tiyatroya.

İki oğlu ovaya, sahildeki şehre taşınmıştı yaşlı karısının ölümünden sonra. Büyük olan limanda iş bulmuştu. Küçüğü yanında çalışıyordu bir duvar ustasının. Dün gibi hatırlıyordu o geceyi. "Biz deniz kıyısındaki şehre gitmek istiyoruz baba, orada iş bulup çalışacağız" diyerek izin istemişlerdi. "Şu deniz, nereden yer etti bu dağ çocuklarının yüreğine" diye geçirmişti içinden, "gitmeseniz" diyemedi oğullarının gözlerine bakınca. Kandilin solgun ışığı gölgeler oynatıyordu duvarda. Onların umudu, katlanmayı gerektiriyordu hasretin acısına. Kızı dağın arkasındaki şehre gelin olmuştu; hayvanlara bakıyordu kocası, iyi davranıyordu kızına.

Batmakta olan güneşi seyrederken gelmişti aklına çocuklar. Bu yüzden hep temaşa başlamadan, erken gelirdi tiyatroya. Her seferinde biraz daha zorlansa da yaşlanan bacakları, hep en üst sırasına çıkardı tiyatronun. Günbatımı en güzel buradan görünürdü. Giderek daha sık ve ansızın hatırlıyordu çocuklarını. Yavaş yavaş doluyordu tiyatro. Mutlu bir hayat yaşadığını düşündü yaşlı adam; kederlerle ve sevinçlerle örülmüş, uzun ve mutlu bir hayat. Sonra, babasını düşündü; onu ilk kez tiyatroya getirişini. Yine en üst sırada oturmuşlardı, hep olduğu gibi, beş yaşındaydı, babasının elinden tutarak çıkmışlardı ona kocaman gelen merdivenleri.

Seyrettiği bütün oyunları anlatan yazılar yazmak istemişti hep. Hepsini tek tek anlatmak gelecek yıllara. Elinden gelse, izin verseler, kocaman bir kaya mezarı yaptırmak isterdi karşı yamaca. Düşlerinin sığıdığı, duvarlarında seyrettiği oyunları anlatan yazıların olduğu kocaman bir mezar. Ona yazılan kaderde bu yoktu. Kaya mezarları beyler içindi, zenginler içindi. Olmadı. Yapamadı.

Sonra, kendisi gibi yaşlanmış elbiselerine baktı yaşlı adam. Cildi kırışmış elleri dolaştı mavi elbisesinde, "kim bilir" diye geçirdi içinden, "belki de bu elbisenin rengidir, oğullarımın yüreğine denizin sevdasını işleyen". Birazdan başlayacaktı oyun. Tiyatro doldu. "İlginç" diye mırıldandı yaşlı adam, "ilginç, tüm dikişlerini ve yamalarını hatırlıyorum elbisenin, tıpkı seyrettiğim tüm oyunlar gibi, hepsini anlatmak isterdim yarınlara, olmadı, ama kızgın değilim tanrılara ve onların bana verdiği kadere, sadece, üzgünüm biraz, isterdim, gerçekten isterdim".

Oyun başladı. Sessizce izledi yaşlı adam. Genç çocuğu beğenmedi pek, "daha yeni ama olacak, olgunlaşacak" diye düşündü. Yaşlı kadın muhteşemdi. Daha kaç oyun izledi yaşlı adam, yoksa bu son muydu, kimse bilmedi. Tanrılar bilinsin istememişti.